

[Oluf Pedersen.]

Jeg kan ikke se, at man har nogen Pligt til at beskytte Storlandbruget, som i Virkeligheden har levet sin Tid til Ende, og som vilde forsvinde, hvis Rigsdagen ikke traf særlige Foranstaltninger til dets Beskyttelse. Det er ikke vor Opgave at beskytte dem. Og træffe Særforanstaltninger til Gavn for Husmændene kan man simpelt hen ikke, saaledes som det allerede er udtrykt i Køge-Resolutionen, da de jo er de mange. Man kan kun lave Særlovgivning til Fordel for de faa; saa snart det drejer sig om at skabe Særfordele for de mange, kan det simpelt hen ikke gennemføres.

Den højtærede Landbrugsminister var meget bange for de lave Priser paa Rug. Jeg forstaar ikke, at en Minister, der er Repræsentant for et saakaldt Arbejderparti, kan beklage sig over, at der er billige Priser paa Brød. Er Brød da ikke noget, som helst skulde være billigt, er det ikke noget, som Fattigmand skal bruge? Det kan da aldrig være en Ministers Opgave at sørge for de højest mulige Priser paa Brød. Lad de Priser trække sig i Lave af sig selv, det kan aldrig være en Statsopgave at sørge for ved Kunst at skaffe Særpriser.

Den højtærede Landbrugsminister spurgte mig, om vi fra Retsforbundets Side ønskede en fuldstændig Ophævelse af Svinereguleringen. Jeg ved ikke, om Ministeren spurgte i god Tro; men efter min Mening burde Ministeren, da vi har behandlet disse Spørgsmaal her i Rigsdagen og Retsforbundet har stillet Ændringsforslag til det Forslag, der dengang forelaa, være bekendt med vort Forslag. Jeg vil i alt Fald i første Omgang tillade mig at henvise den højtærede Landbrugsminister til vort Forslag. Vi erkendte, at der maatte finde en Svineregulering Sted i Betragtning af den engelske Kontingentering; men vi ønskede ikke ved Hjælp af kunstige Foranstaltninger at skabe en kunstig Pris paa Hjemmemarkedet. Der er Grund til at sige dette, ikke mindst nu, da man har maattet opgive den kunstigt skabte Hjemmepris, gennem den Ophævelse af Kortsystemet, som i delvis har fundet Sted i den sidste Maanedes Tid.

Hvad angaar den engelske Kontingentering, kan man jo have forskelligt Syn paa, hvorledes denne skal overføres til de hjemlige Producenter. Der kunde være Tale om — og det synes for mig det mest naturlige —, at det blev de tidligere Svinproducenter, som fik Andel i den kommende Produktion, fordi det er dem, der har skabt denne Produktion. Der kunde maaske

ogsaa være Grund til at tage Hensyn til, hvor mange Mennesker der har Beskæftigelse i de forskellige Landbrug; thi Forholdet er jo det, at det store Landbrug kun beskæftiger halvt saa mange Mennesker pr. Arealenhed som det mindre Landbrug. Det vilde forekomme mig som noget af det mest urimelige, hvis man vilde foretage Fordelingen alene efter Grundværdi, saaledes at de, der raader over mest samfundsskabt Værdi, ogsaa skulde have de fleste Svinekort. Det vilde være urimeligt, at de baade skulde have i Pøse og i Sæk. Hvis man vilde ordne det saaledes, som vi fra Retsforbundets Side ønsker det, idet man inddrog hele Grundrenten, kunde man saamænd godt fordele Svinekortene efter Jordværdi, for saa kom de paagældende simpelt hen til at betale saa meget mere i Grundskyld — saa var det Problem for saa vidt løst.

Man kunde ogsaa tænke sig at foretage Fordelingen efter Antallet af Svinehuse. Det er i og for sig ganske urimeligt, at Folk, som intet Svinehus har, faar tildeelt Svinekort, medens de, som har Husene, maa lade dem staa tomme. Det er i alt Fald samfundsmæssigt set en meget daarlig Metode, det er meget uøkonomisk.

Men dette Problem kan man drøfte; der kan være forskellige Opfattelser. Men bortset fra dette kommer hele Spørgsmaalet om, hvorvidt man ogsaa skal træffe Bestemmelser om en Kontingentering af det hjemlige Forbrug; og dér mener jeg, at noget saadant ligger uden for Lovgivningsmagtens Omraade.

Munch-Petersen: Socialministeren mente naturligvis, at den Socialreform, der var gennemført, var langt bedre end de Tilstande, der herskede før, og mente f. Eks., at Kommunehjælpen var bedre end den Hjælpekassehjælp, man havde før. Jeg ved daarligh, hvad der er bedst, for det er lige ringe begge Dele. Men givet er det i alt Fald, at det er en Fordel at faa et Hjælpekassetilskud, som man har, naar man har faaet det, og ikke skal tilbagebetale, fremfor at faa Kommunehjælp som Laan med Pligt til at tilbagebetale den og med stærk Mulighed for, at den senere bliver opkrævet hos en, hvis man bliver i Stand til paa nogen Maade at betale. Dernæst kan jeg heller ikke se, at det skulde være en Fordel at faa Kommunehjælp efter en Lov, som udtrykkelig siger, at denne Kommunehjælp efter en vis Periode, som ikke nærmere er angivet, skal faa Fattighjælps Virkning, medmindre man undtager derfor i hvert enkelt Tilfælde.